

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 251/2021
17.09.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници по тужби тужиоца Република Србија, коју заступа Републички јавни правобранилац, против туженог Институт за науку и развој нових технологија ДОО Београд – Звездара, Булевар краља Александра бр. 174, чији је пуномоћник Николина Вујиновић, адвокат у ..., ради утврђења ништавости регистрације оснивања привредног друштва, вредност спора 12.000.000,00 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 2Пж 6017/19 од 18.11.2020. године, у седници већа одржаној дана 17. септембра 2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 2Пж 6017/19 од 18.11.2020. године, као неоснована.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду 10П 456/2019 од 09.09.2019. године одбијен је предлог туженог за прекид поступка, усвојен је тужбени захтев и утврђено да је ништава регистрација оснивања Института за науку и развој нових технологија ДОО Београд – Звездара, Булевар краља Александра бр. 174. и обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 365.450,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда 2Пж 6017/19 од 18.11.2020. године, одбијена је жалба туженог као неоснована и потврђена наведена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио благовремену и дозвољену ревизију, којом пресуду побија због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП-а учињене пред другостепеним судом и због погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду по одредбама члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20), и утврдио да ревизија туженог није основана.

-2-

Побијана пресуда је донета без битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју у ревизијском поступку суд пази по службеној дужности. Без утицаја су наводи ревидента да му одлука првостепеног суда о наставку поступка од 24.01.2019. године није уручена, односно да је уручена пуномоћнику коме је претходно тужени отказао пуномоћје, те да је на тај начин туженом онемогућено право на изјављивање правног лека против тог решења. Ово из разлога што на овај начин тужени указује на битну повреду поступка из члана 374. став 2. тачка 7. Закона о парничном поступку, која повреда не може бити разлог за изјављивање ревизије у смислу члана 407. став 1. тачка 2. Закона о парничном поступку. Осим тога, ова повреда на коју се у ревизији указује, није учињена пред другостепеним судом, па и из тог разлога не може бити предмет оцене у ревизијском поступку. Даље, указивањем у ревизији да је другостепени суд одлуку донео позивајући се на одлуку из предмета Привредног суда у Београду П 7488/15, а да претходно није извршио увид у исти, мимо главне расправе, да се позвао на ревизијску одлуку Прев 266/2017 без увида у исту, а да није извршен увид у друге одлуке које тужени сматра битним, свде се на побијање правилности утврђеног чињеничног стања на основу ког је пресуда донета, који разлози не представљају дозвољен основ за изјављивање ревизије у смислу члана 407. Закона о парничном поступку. Шта више, на исте околности је тужени указивао у жалби против првостепене пресуде, као на битну повреду одредаба парничног поступка учињену пред првостепеним судом. Првостепени суд је одбио предлог за прекид поступка до окончања парнице П 3752/2010, те као процесна одлука првостепеног суда, не може бити предмет преиспитивања у ревизијском поступку.

Побијаном пресудом правноснажно је одлучено о тужбеном захтеву по тужби коју је тужилац поднео 01.08.2014. године.

Одлука је донета на основу чињеничног стања утврђеног од стране првостепеног суда, према коме је решењем Агенције за привредне регистре БД-57297/14 од 04.07.2014. године, у Регистру привредних субјеката регистрован Институт за науку и развој нових технологија ДОО Београд – Звездара, овде тужени, са додатком да је његов оснивач Public Consulting АД Београд – Звездара, са оснивачким улогом од 3.457.877,39 динара. Упис оснивања туженог извршен је на основу Одлуке о оснивању од 27.06.2014. године коју је донео Public Consulting АД Београд - Звездара, у којој је у члану 5. и 6. наведено да укупан уписан и унет неновчани улог, основни капитал туженог износи 3.457.877,39 динара, а да се он састоји од целокупних оснивачких права које оснивач туженог, друштво Public Consulting АД Београд – Звездара поседује у Институту за молекуларну генетику и генетичко инжењерство Београд, које право је уписано у регистру Привредног суда у Београду 25.06.2014. године, у рег.ул. бр. 5-433-00 ПС Београд. Из пресуде Врховног касационог суда Прев 266/2017 од 12.04.2018. године утврђено је да је по тужби овде тужиоца правноснажно пресуђено тако што је утврђено да је тужилац оснивач Института за молекуларну генетику и генетичко инжењерство Београд са уделом од 100%. Правноснажним решењем Привредног суда у Београду Фи 657/2018 од 05.10.2018. године је уписана промена оснивача Института за молекуларну генетику и генетичко инжењерство тако да је уписан као оснивач овде тужилац, са 100% удела. Утврђено је и да је Споразумом

о уделу државне својине у средствима које користи Институт за молекуларну генетику и генетичко инжењерство закљученим 07.12.2006. године између тужиоца и наведеног Института утврђено да је удео државне својине овде тужиоца у средствима која користи Институт 100%.

Према изнетом утврђеном чињеничном стању побијана пресуда је правилна, донета је правилном применом материјалног права.

Правилно нижестепени судови образлажу да је тужбени захтев за утврђење ништавости регистрације оснивања туженог утемељен у одредби члана 33. став 1. Закона о поступку регистрације у Агенцији за привредне регистре („Сл. гласник РС“ бр. 99/11 и 83/14), јер је утврђена чињеница да је тужилац власник 100% удела у Институту за молекуларну генетику и генетичко инжењерство Београд и чињеница да је имовина којом послује тај Институт у државној својини тужиоца, у целости. Самим тим, оснивач овде туженог није могао као оснивачки улог унети оснивачка права у Институту за молекуларну генетику и генетичко инжењерство Београд, јер у моменту доношења одлуке о оснивању туженог, та права није ни поседовао, па је неистинита чињеница на основу које је извршена регистрација туженог.

Неоснован је став ревидента да су повређене одредбе о нужном супарничарству, односно да је тужбом морао бити обухваћен и Public Consulting АД Београд као оснивач туженог. То није тако управо према одредби члана 33. Закона о поступку регистрације у Агенцији за привредне регистре, којом је уређена тужба за утврђење да је регистрација оснивања привредног друштва ништава, из чега произлази закључак да се тужба подноси против привредног друштва чија се регистрација оснивања побија. Не стоји тврдња ревидента да у моменту оснивања туженог нису били неистинити подаци о оснивачком улогу, на основу којих је регистрација извршена, имајући у виду да је у том тренутку Public Consulting АД Београд био регистрован као оснивач Института за молекуларну генетику и генетичко инжењерство. То није тако, с обзиром на Споразум о уделу државне својине у средствима која користи Институт за молекуларну генетику и генетичко инжењерство и закључак Владе Републике Србије о државној својини тужиоца на средствима која користи Институт, из 2006. Дакле, средства која су чинила основни капитал Института за молекуларну генетику и генетичко инжењерство нису имала порекло у оснивачком улогу Public Consulting АД Београд, нити је он имао улог на основу ког је стекао удео и оснивачка права у том Институту.

Из изнетог је правилан и став другостепеног суда да за неистинитост податка при регистрацији оснивања туженог није од значаја када је Република Србија уписана у регистар као оснивач Института за молекуларну генетику и генетичко инжењерство Београд.

Ревидент је указао на одлуку првостепеног суда којом је одбио предлог туженог за прекид поступка до окончања парнице П 3752/2010, у којој се одлучује о захтеву да суд утврди да су апсолутно ништави и не производе правно дејство Закључак Владе Републике Србије од 23.11.2006. године и Споразум о уделу државне својине у средствима које користи Институт за молекуларну генетику и генетичко инжењерство

-4-

од 07.12.2006. године. Међутим, не ради се о претходном правном питању у смислу члана 12. Закона о парничном поступку, већ о чињеници о имовинском статусу капитала Института за молекуларну генетику и генетичко инжењерство, коју чињеницу је првостепени суд утврдио у овој парници.

У моменту оснивања туженог, поступак регистрације, евидентирања и објављивања података и докумената који су, у складу са посебним законом, предмет регистрације, евиденције и објављивања у регистрима и евиденцијама које води Агенција за привредне регистре (у даљем тексту: Агенција), као и друга питања од значаја за регистрацију, евиденцију и објављивање, уређени су Законом о поступку регистрације за привредне регистре у Агенцији за привредне регистре („Службени гласник РС“ бр 99/2011, 83/2014). Одредбом члана 33. став 1. истог закона прописано је да лице које има правни интерес може тужбом захтевати утврђење да је регистрација о оснивању привредног друштва ништава, између осталог, ако је регистрација извршена на основу лажног документа, документа издатог у незаконито спроведеном поступку или документа са неистинитим чињеницама (тачка 2).

Управо је тужилац у овом поступку иницираном благовремено поднетом тужбом, позивом на цитирану законску одредбу, доказао да је регистрација оснивања туженог извршена на основу неистинитих чињеница, које су садржане у Одлуци о оснивању коју је донео оснивач туженог Public Consulting АД Београд, а тичу се оснивачких права наведеног друштва у Институту за молекуларну генетику и генетичко инжењерство.

Чињенично стање првостепени суд правилно заснива на изведеним доказима, пресуди Врховног касационог суда Прев 266/2017 од 12.04.2018. године, којом је утврђено да је тужилац власник 100% удела у Институту за молекуларну генетику и генетичко инжењерство, те да наведено друштво нема других власника, Закључку Владе РС бр. 46-10013/2006 од 23.11.2006. године, који је касније преточен у Споразум о уделу државне својине у средствима које користи Институт за молекуларну генетику и генетичко инжењерство Београд, који је закључен 07.12.2006. године између Републике Србије и Института за молекуларну генетику и генетичко инжењерство, који правни акти су постојали и у моменту оснивања туженог.

Самим тим, како је напред речено, податак да је оснивачки улог оснивача туженог његово оснивачко право у Институту за молекуларну генетику и генетичко инжењерство Београд, свакако није био истинит у моменту оснивања туженог, неvezано од тога да ли се тужилац сматра јединим оснивачем Института за молекуларну генетику и генетичко инжењерство од самог оснивања (1985. године), или од неког каснијег датума.

Како је утврђено да не стоје за основане разлози побијања пресуде због којих је ревизија изјављена, као ни разлози на које суд пази по службеној дужности који би водили непоравилности побијане пресуде, Врховни касациони суд је применом члана 414. став 1. ЗПП донео одлуку као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић